

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 321.

82de Møde.

Fredagen den 24de Mai.

(Forts.)

Nothe (forts.): Hvad det Første angaaer, Tjenestetidens Længde, da er Udkastet i den Henseende mere tilfredsstillende end Udvalgets Forslag, og det forekommer mig ikke, at den ærede Ordfører igaar anførte mere tilfredsstillende Grunde end dem, der allerede indeholdes i Betænkningen, og som i det Mindste for mig ingenlunde ere afgjørende for, at det er rigtigt at tage et saa ringe Hensyn til Tjenestetiden, som Udvalget har gjort; det forekommer mig, at man strengt maa holde fast ved Tjenestetiden, som et af de væsentlige Momenter, hvorpaa Pensionens Fastsættelse maa grunde sig; det andet Moment, som maa tages i Betragtning, er den ydede Tjenestes Vigtighed, og med Hensyn til den maa jeg gaae ud fra, at Tjenestens Vigtighed maa maales efter Gagens Størrelse. Naar jeg gaaer ud herfra, saa maa jeg ligesom komme til at maatte fastsætte Pensionen i Forhold til Størrelsen af den Gage, som Embedsmanden har oppebaaret i den Tid, han har tjent Staten og ikke saaledes, som baade Udkastet og tildeels ogsaa Udvalget, alene tage Hensyn til den Gage, som Embedsmanden har i det Dødblik; han gaaer af. Naar man gjør det, saa kommer man til disse forunderlige Resultater, som navnlig synes at have stødt Udvalget, idet nemlig tvende Embedsmand, som have tjent lige længe og som gaae af paa lige høi Gage, og hvoraf den Eine f. Ex. kun i et eneste Aar har staaet i den vigtige Stats-tjeneste, der har givet den høie Gage, men derimod i sine tidligere Tjenesteaar paa en ganske underordnet Post, medens derimod den anden i hele sin Tjenestetid har udført en vigtig Statstjeneste, efter Lovudkastet blive lige pensionerede, og dette er en Uretfærdig-

hed, som Udvalget har stødt paa, men som har frembudt sig for Udvalget, som det forekommer mig, under en anden Form, end den, hvori den fremtræder for mig; thi Udvalget har kun bemærket, at Udkastet vilde medføre, at de høit gagerede Embedsmand vilde blive fordeelagtigt stillede, og de lavt gagerede vilde derimod blive ufordeelagtigt stillede. Dette er den Indvending, hvortil Udvalget især har støttet sig, og dette er netop en Følge af den Omstændighed, som jeg her fremhævede, idet det i Reglen ere de lavt gagerede Embedsmand, der igjennem deres hele Embedstid have staaet omtrent paa en ligesaa høi Gage som den, hvormed de gaae af, hvorimod de høit gagerede kun en kort Tid have staaet paa den høie Gage. Naar altsaa Pensionen fastsættes blot efter Gagen ved Afgangen, saa bliver den uforholdsmæssig fordeelagtig for de høit gagerede i Sammenligning med de lavt gagerede. Naar man derimod gaaer ud fra at fastsætte Pensionen, deels efter Tjenestetiden og deels efter Omfanget af den hele Gage, som Embedsmanden har havt, medens han har tjent Staten, saa vil man komme til et Resultat, som, naar man nærmere undersøger det, idetmindste forekommer mig i Reglen, at vise sig langt retfærdigere. Denne Tanke kan gjenneføres paa den Maade, at man fastsætter Pensionen til visse Procent af den samlede Gage, som Embedsmanden har oppebaaret; men jeg troer dog, at det vil være rettigere i den Henseende at gjøre nogen Modification, saaledes at man for en kortere Tjenestetid tager et høiere Procentantal end for en længere Tjenestetid. Der ere to Grunde, som tale for at gjøre dette; den ene er den, at jo længere Embedsmanden tjener, desto mere vil den Deel af hans Gage, som maa tænkes indeholdt af Staten i Begyndelsen af hans Tjenestetid, accumulere sig i Statens Haand, ved Hjælp af Rente og Rentens Rente, og altsaa er det ogsaa billigt, at han for den første